

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Invidia diaboli ad hominem quanta fuerit, cùm Deum incarnari præuidit: &
incarnationis Dei ratio duplex. Cap. VII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

prorsus odiat animatus: quia nihil ita displicet Deo, præsertim in filiis gratiæ, quemadmodum ingratitude: vias enim obstruit gratiæ: & ubi fuerit illa, iam non inuenit accessum gratiæ, cum iure perditum reputatur, quod ingrato donatum est. Oportet igitur hominem esse gratum & deuotum, qui percepta tantorum beneficiorum gratiarumque munera sibi salubriter proficere & multiplicari desiderat. Gratiæ igitur age, & amoris vices repende tantæ gratiæ, & si dici licet, plus quam gratiæ miserationi, quæ tantis beneficijs obruerit non modò im meritos, sed nimium male meritos & ingratos. Dic proinde cum cordis iubilo: *Quid retribuam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi?* Nam si mille millies me rependerem, quid sum ad Dominum meum? O dulcissima reconciliatio, ô satisfactio suauissima, ô verè reconciliatio facilis & perutilis, quâ nobis vita pariter & morte sua ex amore coemittit hic paruulus: utpote cuius *lucore sanati sumus*, cuius sanguine redempti sumus, cuius meritis reconciliati sumus, adeò ut quacunq; hora homo peccator ingemuerit, omnium peccatorum suorum non recordabitur amplius, iustus iudex in patrem trãsiens. O satisfactio parua, sed non parua pendenda. Nam quàm facilis modò tam difficilis erit postea. Et sicut nemo modò est, qui reconciliari non possit, ita post paululum nemo qui possit. Quia sicut nunc *benignitas apparuit* ultra omnem spem & æstimationem, similem expectare possumus iudicij districti onem: *multus ad ignoscendum*, multus ad vliscendum. Noli ergo con temnere eius misericordiam & benignitatem, si non vis sentire iustitiam, sed iram, sed indignationem, sed æmulationem, sed furorè. Hinc misericordia sibi priora vindicat: ut si voluerimus, districtio inuenire non possit, in quem defæuiat.

Inuidia diaboli ad hominem quanta fuerit, cum Deum incarnari prævidit: & incarnationis Dei ratio duplex. Cap VII.

Quis mihi det te fratrem meum sugentem ubera matris meæ? &c. Dicit Alexander de Hales in III. parte Summæ suæ, exponens illud Ionæ: *Si propter me orta est tempestas*, de Filio Dei, quod Lucifer protulit rationalem creaturâ assumendam in vnitatem personæ Filij Dei, vidit & inuidit, cecidit & tentauit, eiusq; *inuidia mors intrauit in orbem terrarum*. Vnde inuidia, quæ fuit causâ diaboli casus, impulit ipsum ad tentandû hominem, cuius inuidebat felicitati, ut sic natura humana per peccatû demere-

demeretur assumptione & vnibilitate ad Deū. Hęc ille. Ex quo satis videtur, quod diabolus prauidebat, humanā naturā assumendā, etiā si non peccasset. Et hoc tenet opinio quædam catholica, quæ sustinetur à veris catholicis, utpote quæ iudicio rationis consonare videtur. Dicit enim, quod de humana carne assumpta loqui possumus dupliciter. Vno modo, quantum ad substantiam humanę naturę simpliciter assumendam: & tunc præcipua Dominicę incarnationis ratio non erat hominis liberatio, quia Christus incarnatus fuisset, etiā si homo non peccasset. Nam incarnatio facit ad perfectionem ipsius hominis, & per cōsequens ad perfectionem totius vniversi, in hoc, quod completionem dat humano generi secundum illud, quod respicit tam naturam, quā gratiam, & etiā gloriam. In incarnatione nimirū homo, qui est vltimus in creatione, coniungitur cum suo principio, vnione, qua sub Deo nulla maior est: & in hoc completus est totius humanę naturę appetitus, dum per opus incarnationis idoneitas nobilissima, quæ fuit in humana natura, secundum quam vnibilis erat diuinę naturę, ad actum perfectum reducitur. Et ideo quamuis homo lapsus non fuisset, nihilominus Deus incarnatus fuisset, quia sic competebat hominem perfectum esse secundum naturam, gratiam, & gloriam, ut sic humana natura potiorem suam dignitatem consequeretur. Per hoc etiam quod humana natura assumitur & deificatur, per consequens omnis creatura quodammodo exaltatur, dum in suo simili deitati cōiungitur. Homo nanq; compositus ex natura corporali & spiritali, quodammodo cum omni creatura cōmunicat. Vnde verus amator hominū Deus Dei Filius purpurā suę diuinitatis cilicio nostrę mortalitatis operiens, pauper & mendicus venit in regionē nostram, sub dura & graui necessitate pro nobis seruiens, ex amore, quo nimirum seruitutem ludum reputauit, dicens: *Delectabar per singulos dies, ludēs corā eo, scilicet Patre, cum carnē ex eius præcepto suscepi. Lūdēs, inquam, in orbe terrarum* fideli seruitio. Nunquid non ludus videretur infidelibus, si audirent Filium Dei carnem, mortem, clauos & lanceam tolerasse? Verè ludus erat taliter amanti, quo nobis sic luditur, ut illis illudatur. Et *delicia mea*, inquit, *esse cum filiis hominum*, quibus vtrique delicijs carere noluit Creator hominum. Putabam ego Domine Iesv, quod delicia tuę essent potius cum choris Angelorū, vbi diuinitatis gloria Thronis & Potestatibus admirandus, superiorū naturarum, oculos reuerberas, vbi lucem inhabitas inaccessibilem. Sed illa.

Incar-natio
Christi.

Hominem
communi-
care cum o-
mni crea-
tura.

Prover. 8.

Abidem.

1. Tim. 6.

Ma tua clementissima pietas & benignitas adoranda, delicias suas dicit & ostendit esse cum filiis hominum.

Alio modo de carne assumpta loqui possumus, quantum ad defectum passibilitatis & mortis: & tunc incarnationis præcepta ratio fuit humani generis redemptio, quia si homo non peccasset, ac de lapsu redimendus non fuisset, Christus carnem passibilem & mortalem non assumpsisset. Nec quidem opus istud excellentissimum impediri potuit lapsu parentum, quin natura humana per incarnationem eius exaltaretur super omne creatum. Quia sic decebat diuinam benignitatem & sapientiam, ut perfecte vinceret ipsam malitiam. Nam in tantum sapientia vincit malitiam, quod non patitur malum aliquod, de quo non eliciatur maius bonum: alioqui non perfecte malitiam vinceret. Et propterea contra præuaricationem primi Adæ, qui totum genus humanum * interfecit, statuit reuerentiam secundi Adæ, qui pro toto genere humano satisfacere posset. Cuius obedientia multo plus Deo placuit, quam inobedientia primi Adæ displicuit. Bonitas etiam diuina tanta est, quod ex ea Deus est plenus dilectione & misericordia, adeo quod diligentibus se, qui secundum propositum vocati sunt sancti, omnia cooperari facit in bonum. Ex hoc enim nos obligauit ad maiorem dilectionem, humilitationem, gratiarum actionem. Nam si magnum erat Deum simpliciter incarnari, maius tamen erat carnem infectam, passibilem, & mortalem assumi, ac pro genere humano vilissima acerbiissimaque poena mori. Hinc dicitur ad Ephesios: *Deus (qui diues est in misericordia) propter nimiam charitatem suam, qua dilexit nos, cum essemus mortui peccatis, conuincit nos in Christo, id est in morte Christi: cuius gratia saluati estis, & conuincit nos, scilicet in spe, & confedere nos fecit in celestibus in Christo IESU, ut ostenderet in seculis superuenientibus abundantes diuitias gratæ suæ in bonitate super nos in Christo Iesu.* Ecce quomodo semetipsum exinanivit illa maiestas, formam serui accipiens, & cum tota multitudine miserationum suarum de thalamo virginali profiliens. Nec modum dulciorem habuit ad redimendum nos ab yllis illa consiliorum Dei, quia quicquid in thesauro diuine pietatis inuentum est, totum in utero Virginis congestum est. Fuit enim iste modus reparandi conuenientissimus, ubi potissimum ostendebatur potentia, sapientia, & bonitas diuina. Quid potentius, quam coniungere Creatorem & creaturam? Quid sapientius, quam quod ad perfectionem vniuersi coniunctio fieret primi & ultimi? scilicet Verbi Dei & hu-

Sap 7.

Alia in-
fecit.Bonitas di-
uina quæ-
Rom. 8.

Ephes. 1.

Philip. 2.

Modus re-
parationis
humane
dulcissimus.

An' naturam
vul. era.

& humanae naturae? Quid benevolentius, quam quod Creator rerum
sic se voluit communicare rebus creatis? Et hoc summè necessariū fu-
it humanae naturae, quae per peccatum corruit in infirmitatē, ignoran-
tiam, & malitiā, per quae fuit facta impotens ad virtutem diuinā imi-
tandā, ad veritatem cognoscendā, & ad bonitatē diligendā. Ideo De-
us factus est homo, per quod se reddidit homini imitabilem, cognosci-
bilem & amabilem, vt etiam in forma serui procuraret salutem serui
per summam humilitatem, quae maximè decet Deum, non solum vt
tanta esset humilitas in redemptione, quanta fuit superbia in pra-
uaricatione, scilicet, vt homo velle esse vt Deus; sed etiam, vt se hu-
miliaret vsque ad pœnas innocenter sustinendas, quod quia fieri non
potuit in natura diuina, factum est in natura humana. Non me capio
prae laetitia, quod summa illa maiestas naturam suam, natura carnis
meae & sanguinis subuelat, & me miserū in diuitias gloriae suae non ad
horam, sed in sempiternum includit, & sit frater meus Dominus me-
us. Hæc exinanitio tam dignatiua rapit affectum meum, & istorum
memoria concalescit cor meum, quia *vinus est*, huiusmodi sermo & effi-
cax, ac penetrabilior omni gladio ancipiti, medullas cordis mei valenter
pertransiens. Prohē nobis fratres tanta charitas, quam nobis Deus ma-
iestatis exhibuit: tanta humilitas, quam suscepit: tāta benignitas, quae
nobis per humilitatem Christi apparuit: & agamus gratias redempto-
ri & mediatori nostro, per quem nobis innotuit tam bona erga nos vo-
luntas Dei Patris. Tale enim est cor Dei Patris erga nos, quale nobis
exhibuit, qui de corde Patris processit.

Heb. 4.

*Mediatoris fides quae? Angelorum bonorum confirmationis, &
malorum reprobationis ratio. Praelium factum in
caelo quod? Cap. VIIII.*

Meritum
Christi tam
Angelos
quā homi-
nes beati-
ficat.

*Quis mihi det te fratrem meum sugentem vbera matris meae? Vt
latius prosequamur de casu Luciferi, & suorum complicū,
sciendum, quod postquam creauit Deus Angelos in liber-
tate naturae, reuelauit eis Deus incarnationem Filij sui, quem
dominatorem vniuersae terrae constituit, & mediatorem fidelissimū
tam Angelorum quā hominū, vt per hæc, si vellent à natura ad glo-
riam per meritum Christi & gratiam ascenderent: & qui nollent, à na-
tura ad pœnam æternam ruerent. Dicitur enim, apud Iob: *Quis demi-
sit lapidem angularem eius, id est, terrae, cum me laudarent astra mari-
na, &**

Iob 38.